

AZ ANYAKÖNYBEN OLVASTUK

Bokod: Szent keresztség sákramentumában részesült: Szücs Enikő, Hajdu Benedek és László Brigitta Henrietta konfirmációi fogadalmat tett Bokodon 4 fiatal: Czunyi Gergő, Hajdu Benedek, Kriskó Géza és Szücs Enikő, valamint két felnőtt: László Brigitta Henrietta, valamint Solymosiné dr. Nagy Márta

Császár: Keresztelés: Dr.Czakó Balázs, Noah Ryland Morgen, Akóts Bendegúz, Jókuthy Diána Kitti, Polovitzer Sára, Konfirmáció: Tálós Lilla, Márkus János, Maróti Krisztina, Szabó Áron,

Kakula Patrik, Camani Michelle, Csiszár Máté,

Esküvő: Polovitzer Zoltán és Gergely Evelin

Temetés:

Bíró Mihály, Fazekas László, Palotai István, Szabó Jánosné, Baráth Imre,

Kisbéren megkereszteltetett: Talabér Nikoletta, Micskó Vivien, Tóth Lilla és Tóth Hédi

Dad: Szent keresztség sákramentumában részesült: Farkas Zsolt

konfirmációi fogadalmat tett Dadon: Bán Anikó, Csillag Attila, Csonka Lilla Csenge, Nemes Katalin és Rokosz Nóra

Nagyigmánd: Megkereszteltük: Csapó Áron, Ósz Imola Luca, Kő Elizabet

Konfirmált: Lakatos Zoltán, Horváth Bence Zsolt, Horváth Norbert Barnabás, Illés Richárd, Kohár Éva Valéria,

Máthé Ákos Krisztián, Pálmási Ákos, Pöcze Mária, Raffael Dávid, Vörös Noémi Cintia

Házasságot kötött: Stanek Gábor és Zsoldos Zsuzsanna

Eltemettük: Förhécz Miklósné, Dr. Pápay Zoltánné

NAGYIGMÁNDI HÍREK

Június 9-én délután megtartottuk a nagyigmándi parókia kertjében a már rendhagyóvá vált hittanos kerti partinkat. Ilyen sokan talán még soha sem voltak a gyermekek, híven tükrözve a hittanra beíratottak létszámát. Mintegy 80 hittanos szaladgáld, labdázott, hintázott az udvarban és kertben. A játékok egy része szervezett, egy része spontán volt. A sok játék és vetélkedő közben süteményekkel és gyümölcsökkel erősítették magukat a jelenlévők, majd a közös vacsora sült kolbász volt, osztatlan örömet okozva. Ez úton is köszönjük a segítséget és támogatást Nagy Lajosnak és családjának, Horváth Sándornénak és családjának, Csonka Edítnek, Körmen-di Beátának és Pékné Kocsis Katalinnak.

Június 11-én este 18 óra-kor, immár harmadik alkalommal tartottuk meg

a szabadtéri istentiszteletet. Ez alkalommal a téma a Reformáció 500 volt. Majd 200-an vettek részt az alkalmon a forró, kora nyári estén. Köszönjük az önkormányzat és Hajduné Farkas Erika Polgármester Asszony támogatását, valamint zenészeink, Bedecsne Dián Annamária, Vincze Judit, Sugárné Damó Márta és Schulmann István segítségét.

Június 17-én vendégségbe mentünk. A pozbai testvérgyülekezet fiataljai hívták meg az igmándi hittanos gyerekeket az ő kerti partijukba, melyet együtt tartottak a falu gyereknapi rendezvényével. A sok szép program és

vetélkedő mellett a pozbai asszonyok gulyással, palacsintával, fánkkal és lángossal kényeztettek bennünket, így féltő volt, hogy visszafelé is beférünk-e a buszba. Köszönjük felénk való szeretetüknek újabb megnyilvánulását.

Június 26-tól július 1-ig táboroztunk. Ez évben a Dunántúli Egyházkerület balatonfenyvesi táborában vettünk részt. A tábor témája „A bibliai növények” címet viselte. Mintegy 160 gyermek vett részt a táborban, Csodás élmény volt ennyi hittanos gyermeket táboroztatni, akik közt mély barátságok alakultak ki. Isten áldása kísérje őket a nyári szünetben is.

Újságunkat – hirdetőinknek és alapítványunk támogatóinak köszönhetően – ingyenesen juttatjuk el olvasóinkhoz!

Hét Határ Református hitéleti lap. Megjelenik minden hónap első vasárnapján Ács, Ászár, Bana, Bábolna Bokod, Csép, Császár, Dad, Ete, Kisigmánd, Kisbér, Kömlőd, Környe, Környebánya, Nagyigmánd, Oroszlány, Réde, Vérteskethely, Szákszend, Tárkány reformátusai közt

Kiadó: „Közelebb Egymáshoz” Alapítvány 2941 Ács, Fő u. 71. Felelős kiadó: **Gerecsei Zsolt** elnök

Szerkesztőség: 2853 Kömlőd, Perczel u. 26. tel.: 06-34/578-503 fax.: 06-34/470-543 email.: hethatarlap@gmail.com

Felelős szerkesztő: **Bogáth István** Nyomtatás: MONTÁZS Press Kft. Oroszlány tel.: 20/454-35-41 Molnár Ferenc ügyvezető

Internet elérhetőség: www.hethatar.refdunantul.hu

ISSN 1417 - 7641

Református hitéleti lap

XXI. évfolyam 7. szám

2017. július

ÁTADTÁK A DUNÁNTÚLI REFORMÁTUS MÚZEUMKOPLEXUMOT

Óriási érdeklődés mellett adták át a pápai Ótemplomot

A teljesen felújított Pápai Református Ótemplomot és a hozzá csatlakozó volt parókia-épületet óriási érdeklődés mellett adták át a Múzeumok Éjszakáján. Mint ismeretes, a Dunántúli Református Egyházkerület vezetésének döntése értelmében az Ótemplom és a parókia épület-együttesében lesz a Pannonia Reformata Dunántúli Református Múzeum. Reménység szerint a kiállítás október 28-án nyílik meg.

sőt, a több mint ezer érdeklődőnek nem is tudott elégséges ülőhelyet kínálni az épület.

Az érdeklődés annak is tulajdonítható, hogy a templom az utcafronttól nem látható, torony nélküli, ún. „türelmi rendeleteres” épület (építésének idején, 1783-84-ben nem volt szabad az utcafrontra építeni, és csak torony nélküli templom épülhetett).

Sok pápai nem is tudott a templomról, vagy ha igen, soha nem járt benne. Valóságos rejtett kincs ez az épület a pápai belváros szívében. Így nem csoda, ha sokan a meglepetéstől szinte

A felújított épületegyüttes varázsa annak is köszönhető, hogy az utcafronti középkori eredetű parókia-épület és a templom egybe lett nyitva, a különböző korokból származó épület-rétegek fel lettek tárva, kiegészítve új építészeti megoldásokkal is, s így a régiségnek és a modernitásnak egészen új harmóniája jött létre.

Például a parókia földszinti utcafronti helyiségében megnyíló Kálvin Kávézóban középkori falrészletek láthatók. A kávézóból egyenest át lehet lépni a templomba, amely a maga letisztult arányaival bővíletbe ejti a látogatót, s a váratlan meglepetés erejével hat.

Az átadón Steinbach József püspök a 90. Zsoltár alapján köszöntötte az egybegyűlteket. Köntös László lelkészi főjegyző, mint a múzeum intézményi „házigazdájának”, a Dunántúli Református Egyházkerület Tudományos Gyűjteményeinek az igazgatója mondott köszönetet a több százmilliós kormányzati támogatásért, a tervező építésznek, Mezei Lászlónak, a kivitelező Vitruvius Kft-nek, és a közbeszerzési eljárást lebonyolító Egyházi Pályázatok Kft-nek. A város nevében Venczel Csaba önkormányzati képviselő köszöntötte az egybegyűlteket.

Forrás: www.refdunantul.hu

Ezúttal az felújított épületegyüttes ünnepélyes átadására került sor. A gyönyörű templom zsúfolásig megtelt,

ámulatba estek, hogy miféle váratlan „ékszerdoboz” tárul a szemük elé.

"SZÜNTELEN IMÁDKOZZATOK!"

Olvasandó:

I. Thesszalonika 5, 17-18

“A keresztyén embernek imádkozni kell... Az imádkozás a legelső feladatod keresztyén ember, mivel anélkül egyéb feladataidban méltóképen el nem járhat. Azért nincs egyetlen keresztyén feladat sem, amelyre több ok serkentene és kötelezne, mint az imádkozás.” A klasszikussá vált “Öreg Szikszai”, azaz Szikszai György imádságos könyvének első szavai hangoznak így. Mintha csak Pál apostol meghagyása visszhangozna bennük. De ezekben a mondatokban tökéletes választ kapunk arra a kérdésre is, melyet hitvallásunk tesz fel: “Miért szükséges a keresztyéneknek imádkozni?” (Heidelbergi Káté 116. kérdés-felelete)

Valahogyan úgy vannak sokan az imádsággal, mint az idegen nyelvvel. Magam is sokszor voltam részese annak, hogy körülöttem más nyelven beszélnek emberek. Látom és hallom, hogy vannak, akik azt a nyelvet ismerik, használják, de semmit sem értek belőle. Mit is beszélhetnek? Mit mondanak? Mi az értelme? Sok ember ilyen értetlenül áll az imádsággal szemben. Még ha ismerősöd is az illető, lát és hall imádkozni, még ha magyarul mondd is az imádságot, akkor sem biztos, hogy megérti. A szavaidat külön-külön érti, ismeri, talán maga is használja a mindennapi beszédben. A nyelvtani szerkezetek is világosak lehetnek számára. S mégis: az elmondott imádság számára lehet idegen nyelv. Amit nem képes megérteni: Hogyan válhat a mindennapokban használt szó olyanná, amelyik kilép a földi értelem határaiból, amelyiken emberek társalognak az Istennel, s amit – legalábbis ahogy a hívők mondják – maga az Isten is használ?

Ám, Testvéreim, minden idegen nyelvet meg lehet tanulni! És ez nagy biztatás mindazok felé, akik nem ismerik, nem gyakorolják és nem használják az imádság nyelvét. Mert mi, hitre jutottak, magától értetődően imádkozunk. Ám nekünk is meg kellett tanulnunk ezt a nyelvet! Természetesen tanulás alatt nem azt értem, hogy mások által megírt, kötött szövegű imákat “betanultunk”, mint a Miatyánkat vagy az “Én Istenem, jó Istenem...” esti

imát. Pedig sokszor azt

hisszük, hogy aki ezeket el tudja mondani, azaz hibátlanul felmondja, az már “tud imádkozni”. Nagyon helyesen tanítjuk gyermekeinket különböző imákra, és amikor ezeket szájukból visszahalljuk, megdicsérik őket, hogy “milyen szépen tudnak imádkozni.” De ha már az idegen nyelv hasonlatát használtam, hadd térjek vissza hozzá: az így megtanult imák olyanok, mint az igen nyelv megtanult szavai. Már jó úton járok, hogy használni tudjam az idegen nyelvet, mert szavait, elemeit nagyrészt tudom. De ezek az elemek önmagukban kevesek ahhoz, hogy a nyelv élővé is váljon.

Mintha ezért mondaná Pál apostol a keresztyéneknek: „Szüntelen imádkozzatok!” Azaz: gyakoroljátok magatokat az imádság nyelvében, hogy folyékonyan, anyanyelvi szinten tudjátok beszélni, és megértsetek, ha Isten is megszólal az imádságban. Ez már olyan szint, amit csak a Mester mellett lehet megtanulni. Amikor tanítványai ezt megértették, odaléptek hozzá: “Taníts minket imádkozni!” Nem arról volt szó, hogy nem tudtak imákat. Mint hithű zsidó férfiak, gyermekekortól kezdve tanulták az ősi s esetleg újabb imádságokat. De Jézus mellett úgy érezték: kevés ezeknek felmondása. Nemcsak ismerni kell az elemeit ennek a nyelvnek, hanem anyanyelvi szinten beszélni.

És gyönyörű, ahogy Jézus tanítja őket! Tanítja egész életével, sokszor szavak nélkül is, hogyan lehet az Istennel való közösséget megélni. Tanítja őket arra, hogy tudják, kihez is szólnak: Atyátoknak tartásatok az Istent. Tanítja, hogy önmagunkat megalázva lépünk Isten elé, ha szólni akarunk (mint a vámszedő). Tanítja, hogy az imádság igazi nyelve nem a szavakban elmondott szöveg, hanem a lélek és a szív hangja (itt bukott meg a dölyfös farizeus). Megtanítja, hogy az imádság nyelvét az ismeri és használja jól, aki nemcsak Istenhez szól, de meghallja és elfogadja azt is, amit mennyei Atyja mond neki. De mindent összefoglalva: Jézus alapvetően arra tanítja övéit, hogy “imádkozni kell” – mint a hamis bíró és az özvegyasszony példázatának bevezetője elmondja (Lukács 18, 1-8). A

kitartó özvegyasszony alakjában felismerhetjük azt, aki türelemmel,

“szüntelen” gyakorolja az imádság nyelvét.

Ahogy az Írásból megértjük, s ahogy Szikszai György is összefoglalta: csak az imádságos lélek kész arra, hogy megértse Isten nyelvét, hogy válaszoljon is arra. Egyszóval, hogy folyékonyan beszélje Isten országának nyelvét. Szüntelen imádkozva “gyakoroljuk magunkat ebben”, mert ez nem hobbi-ból vagy osztályzatra tanulandó nyelv. Értése, használata élethalálkérdés számunkra. Ámen.

Imádkozzunk!

Imádkozunk az imádságért, Urunk! Könyörgünk a könyörgésekért, fohászunk a fohászokért, esedezünk az esedezésekért. Taníts minket imádkozni, mint tanítottad tiédet, míg a földön jártál testben. Ugyanolyan közel érezzük magunkat hozzád a Lélek által, hát szólj, hogy szólhassunk, kérdezz, hogy válaszolhassunk, és hallgass türelemmel, ha mi akarunk szólni. Olyan esetlenek szavaink, rebegő az ajkunk, megtanult imáink gyakran oly üresek és személytelenek. Idegen sokszor a kiejtésünk, érződik rajta a bűnben születettek akcentusa. Erőtlenek az imádságaink, mert érezni mögötte a hit megingását, a kicsinyhitűséget, a bizonytalanságot. Felszínesek a szavaink, mert gyakran nem a szívünkben jönnek, hanem csak az ajkunkról. Nehezen értjük azt is, ha Te szólsz, mert szavaidat csak a fülünkkel vagy az értelmünkkel akarjuk felfogni, s nem a szívünkkel. Milyen nagy csoda és kegyelem, hogy mégis szóba állsz velünk! Micsoda alázat, hogy nevelgetni akarsz minket, segíteni, hogy egyre biztosabban használjuk az imádság nyelvét. Kérünk, ne hagyj magunkra minket ezen az úton, hogy egyre világosabban érthessük Igéd üzenetét, a Te beszédedet, a Te országod nyelvét, s mi is bekapcsolódhassunk ebbe azokkal együtt, akiket már nem kötnek földi és értelmi akadályok, mert melletted állnak, előtted hódolnak, s folyékonyan beszélnek a mennyei nyelvet! Ámen.

Gerecsei Zsolt

GYEREKSAROK

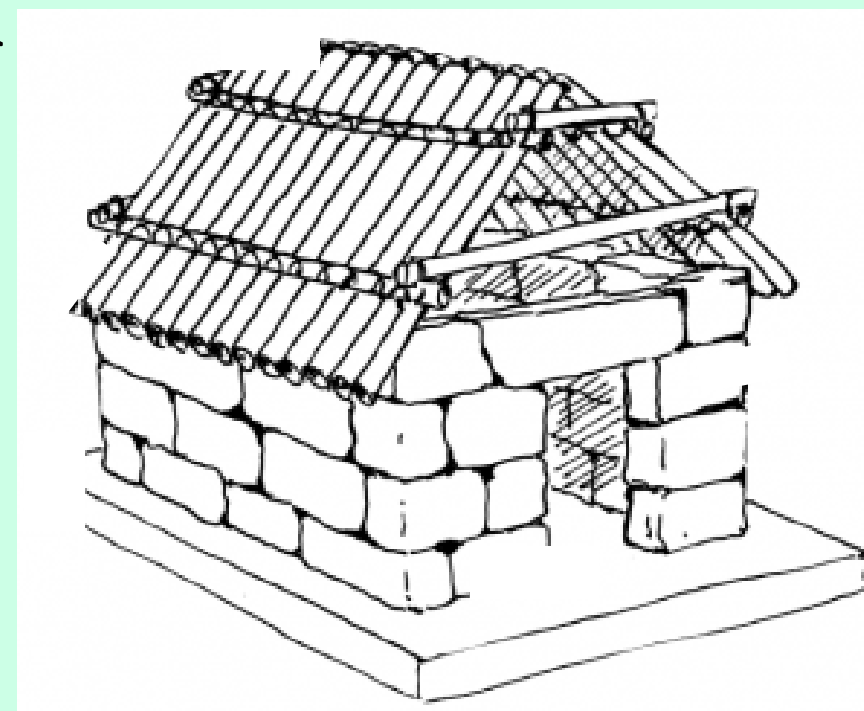
Gyerekek! A mostani alkalommal egy újabb érdekes fejezetét ismerhetjük meg a Bibliának.

Biztosan ti is szeretitek azokat a történeteket, nem csak a Bibliából, amelyek hasznos tanulsággal végződnek, csattanós, rövid történetek, melyeken el kell gondolkodni, hogy megfejtjük rejtett értelmüket.

Nem vagytok egyedül, mert Jézus Krisztus is igen szerette ezeket a példázatokat, és szívesen tanította vele tanítványait, így ma titeket is! A mostani alkalommal a bölcs és okos házépítővel ismerkedhetünk meg.

Biztosan veletek is előfordult már, hogy anya vagy apa megkért valamire, de ti mintha meg se hallottátok volna, elengedtétek a fületek mellett. Persze utána jött a fejmosás, vagy éppen büntetés, igaz? A mai történet két főszereplője ugyanazt a feladatot kapta, de nézettek, mennyire különböző módon hajtották végre!

Volt két ember egy faluban, akik házat szerettek volna építeni. Az egyik sokat keresgélt, hová építse a házat, hiszen fontos az, milyen talaj van a ház alatt, milyen lesz a kilátás, milyen közel van a rokonok háza stb. Végre megtalálta a helyet. Igaz, nem lesz könnyű, mert mélyre kell ásni, de megéri. A ház gyorsan emelkedett. Amikor elkészült,

büszkén járta körbe. Beköltözött, és gondtalanul élte mindennapjait.

A másik ember is minél hamarabb saját hajlékot akart, de ő nem keresgélt, jó neki a szomszéd telek is. El is kezdett építkezni, de hogy minél hamarabb kész legyen, nem ásott ő alapot, rögtön a föld felszínére húzta fel a falakat. Valóban gyorsan elkészült, kívülről szép ház lett, aztán ő is beköltözött és boldogan élt egy darabig.

Egy nap azonban borzasztó vihar tá-

madt. Ömlött az eső, a szél fákat csavart ki. Mindketten rettenetesen féltek. Egyiküknek azonban nem volt félnivalója, annak, aki mély alapot ásott házá-
nak. Eshetett eső, fújhatott szél, semmi baja nem történt. Ellenben a másik ház gazdájának volt félnivalója. Az ő házá-
nak falát kimosta a víz, a szél pedig összedöntötte.

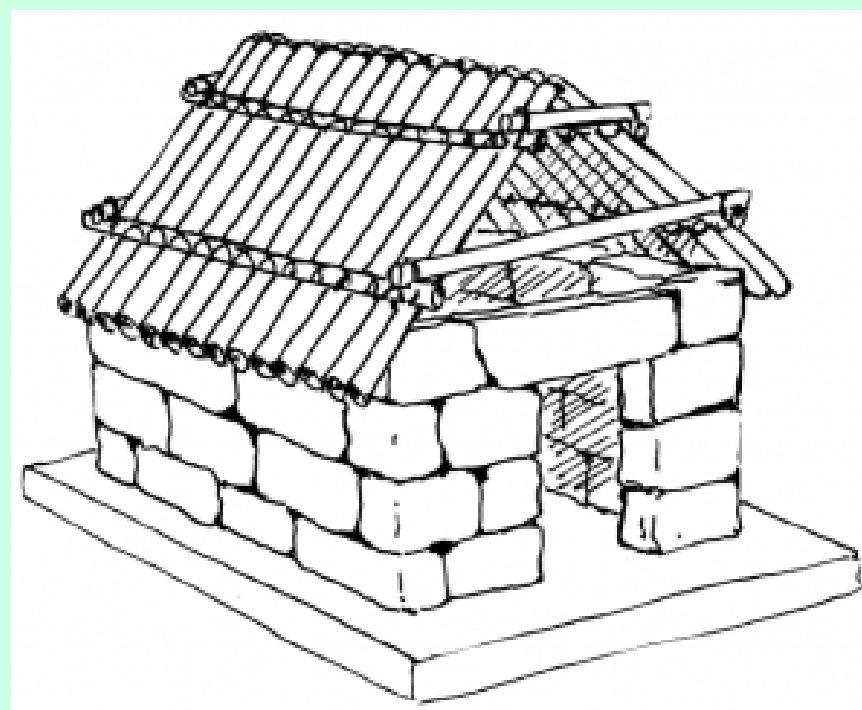
Jézus Krisztus miután elmondta ezt a történetet, hozzátette: aki csak meghallgatja, de nem cselekszi azt, amit Ő kér, az hasonlít a bolond házépítőhöz. Aki viszont megtartja Jézus tanítását, az a bölcs házépítőhöz hasonlít.

A házépítés itt azt jelenti, milyen a mi életünk. Mert ha azt gondoljuk, mindig jó idő lesz, nem jönnek viharok, azaz nem számítunk az élet nehézségeire, akkor megsérül a mi életünk. De ha van segítőnk, biztos támaszunk, kősziklánk, aki Jézus Krisztus, akkor nem árthat nekünk semmilyen veszedelem, nehézség, ha rá hallgatunk, nála keresünk menedéket.

Ugye ez a két ház egyformának látszik?

Mégis van öt apró különbség. Jelölj meg minél több különbséget a két házon, utána pedig színezd ki a képeket!

Szeretettel: Gerecsei Judit

KONFIRMÁCIÓ DADON

Istentől megáldott, gyönyörű napos időben készülhettünk az elmúlt vasárnapon az idei évben a konfirmációra. Az alkalom különlegesnek ígérkezett és utólag be is igazolódott, hogy nemcsak különleges, hanem felemelő és meghatározó pillanatoknak lehetnek tanúi a megjelenteknek.

Az ide évben öt fiatal tett fogadalmat Isten és a gyülekezet előtt. Bán Anikó, Csillag Attila András, Csonka Lilla Csenge, Nemes Katalin Nóra, Rokosz Nóra. Mind az öten a Presbitérium előtt egy presbiteri gyűlés keretein belül vizsgát tettek és tanúbizonyságot tettek felkészültségükről, ami alapján a Presbitérium konfirmációra bocsájtotta őket.

A konfirmáció egy gyülekezet életében mindig fontos és felemelő pillanat. Ha van konfirmáció, akkor a gyülekezet él, gyarapodik. Különlegességét az is adta, többek között, hogy az öt fiatal közül három presbiterszüülő gyermeke, egy presbiter nagymama unokája.

Az idén konfirmálók fogadalomtétel mellett, hagyományosan a jubiláló

konfirmandusok köszöntése is része volt az alkalomnak. Megható, felemelő és megindító volt, ahogy a jubilálók köszöntése zajlott. Ahogy örültek a köszöntésnek és az Istentisztelet után egymásnak is. Igazi példa volt ez a most fogadalmat tett fiatalok számára is. Igaz, hogy az idő múlik, a világ változik, de az Istenbe vetett hit, a gyülekezet az mindig megmarad és megörvendeztet.

A pünkösdi Istentisztelet keretében a fiatal konfirmandusok első Úrvacsorájukat vették. Mindannyian részt vettek az ezt megelőző bűnbánati alkalmakon. Az idei konfirmációért is egyedül az Istené a dicsőség. Mi gyülekezeti tagok pedig imádságos szívvel fogadjuk a frissen konfirmáltakat.

Bán Zoltán presbiteri jegyző

SZÉPÜL A KÖRNYEI TEMPLOM

Az Önkormányzat és a gyülekezetbe beérkező adományoknak köszönhetően, ez év tavaszán hozzákezdhattunk a templom belső terének felújításához. Ebből eddig megvalósulhatott az utólagos vízszintes vízszigetelés, a vakolat leverése, hogy a templom fala tudjon száradni, illetve alapozási betonmunkák készültek el. Az előttünk álló hónapokban feladatként áll előttünk a villamoshálózat teljes felújítása, a vakolat kijavítása lélegzővakolattal, a templomaljzat szigetelése és aljzatbetonozása, burkolása, valamint a templom belső meszelése.

Ezen felújításokhoz már eddig is nagyon sok adomány érkezett a község Önkormányzatától és a környei lakosoktól, ezeket az adományokat ezúton is hálás szívvel köszönjük, ugyanakkor további támogatásokban reménykedünk.

Ezt megtehetik a lelkesi hivatalban, illetve a gyülekezet bankszámlájára történő befizetéssel.

Amennyiben banki átutalással támogatna bennünket, kattintson a további kifejezésre...

Kedvezményezett neve: Környei Református Missziói Egyházközség
Számamlaszám: 11740061-20024839

GONDOLOM

Gondolom, sokan ismerik J.R.R. Tolkien regényét: A Gyűrűk Urát. Ez a tündérmese nagyon eredeti, rész-letesen kidolgozott. A történet rövi-den arról szól, hogy egy Gonosz Úr – a Gyűrűk Ura – elkészíti a hatalom gyűrűit, s törpék, emberek, tündérek között osztja szét. Ám titokban elkészíti az “egy gyűrűt”, amely min-den más gyűrű fölé áll, s legyőzhetetlen erőt ural. A gyűrű kike-rül a világba, végül egy törpe-forma félszerzethez jut, s ha bárki fel-húzza, láthatatlanná válik. Amint rájön-nek, hogy ez az a rettenetes gyűrű, fel-merül a kérdés: “Mit tegyenek vele? Elrejtteni nem elég, el kell pusztítani ott, ahol készítették, mert folyton gazdájá-hoz igyekezne. A három vaskos könyv nem is szól egyébről, minthogy a gyű-rűhordozó és segítői hogyan próbálnak rengeteg szenvedésen, félelmen és fáj-

dalmon keresztül a célig elvergődni. Eközben ott az örök kísértés: a gyűrű, amely legyőzhetetlen hatalommal bír, de csak készítőjének engedelmeskedik, s ha más húzza fel, akkor is a gonosz úr akarata érvényesül, ez a gyűrű leg-nagyobb álnoksága. Csak urának mű-ködik, s megrontja, megmérgezi gon-noszsággal viselőjét, minél tovább van nála.

Nem ismerős ez nekünk, keresz-tyéneknek? Nem ezt teszi-e a Sátán is? Gonosz úrként próbál megtéveszteni, hogy hatalmának gyűrűit húzza ránk. S akárhogy sze-retnének saját akaratunkat tenni bűn-gyűrűvel az ujjunkon, csak az övé érvényesülhet. Ez gonosz, álnok, csak árt nekünk. S amint ujjunkra húz-zuk, eltűnünk az Isten kegyelmes tekin-tete elől. Mert aki bűnös, halott az Is-tennek, s aki halott, nincs többé.

REF 500 TELJESÍTMÉNYTÚRA

„Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?” - teljesítették a kitűzött célt a teljesít-ménytúrán résztvevő lelkipásztorok

A tervek szerint 21-én, szerdán délután értek célba a REF500 lelkesi telje-sítménytúra résztvevői.

Utuk során a budapesti Ráday Kollégiumot, a Debreceni Református Kollégiumot és a Sárospataki Református Kollégiumot keresték fel, ahol az egyházkerü-letek képviselői felírták a címerzászló hátoldalára a saját kerületük vezérigéjét. A túra teljes távja 512 km volt, melyet a résztvevők 24 km/h átlaggal teljesítet-tek. Összesen több, mint 21 órát töltöttek nyeregben. Így vitték keresztül az országon a szívükben és a hátukra írva az ige üzenetét: „Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?” Róm 8, 31.

S minden kísértésnek külön gyűrűt ko-vácsol. Vajon melyiket hordjuk ujjun-kon? Engedetlenség, sze-retetlenség, indulat...? Bármely bűn-gyűrű is az, az ördögé, s csak az ő tervét hajtja végre, s ez a lelkünkbe kerülhet. Amikor az ördögről beszélnek, ne azt a kis patás-szarvas mesealakat lássuk, aki előtűnik bal felünkön. Nem. Ő ennél sokkal rava-szabb. A gondolatainkba, szívünkbe fészkel be magát, saját hangunkon kérde: nem lenne jobb ezt, vagy azt tenni? Mi lenne, ha ezt tennénk? S ha pislákoló krisztusi tudatunk rászemlél: De hát ez bűn! – ártatlan képű önma-gunk álcájában ennyit mond: Ez? Ez aztán nem! Ölni, lopni, az igen, ez nem! Vagy ravasz mosollyal: Na és? Ki tudja meg? S már nem is kérdezzük Istentől, Ő mit szól hozzá, s Bibliánk tükrét sem faggatjuk. Aztán csak azt vesszük észre, hogy csillogó bűngyűrű került az ujjunkra, amely megfoszt iste-ni örök-ségünkötől: a boldog örökélettől, s eltűnünk Krisztus szeme elől. Ő, ha hallanánk, halkán, keserűen csak ennyit kérdez: Ezért haltam meg érted? Ennyit ér szeretetem? Vagy ránk kiált: Mit tettél?!

Én Jézust szeretném a szívembe, nem bűn-gyűrűt az ujjamra. Szeretném, aka-rom, mert szükségem van Rá. Mert a bűn-gyűrűt elrejtteni nem elég: el kell pusztítani. Ha a mesében lett volna Krisztus, Ő azt mondta volna: Adjátok ide, majd én semmivé teszem! – De nem volt, s véletlenül múlt csak a si-ker.

Nekünk – hála Istennek – van egy Krisztusunk, akinek ha kezébe adjuk bűn-gyűrűnket az igazi bűnbánat lán-cán, semmivé porlik, s marad az in-tés: “Én sem ítélek el téged, menj el, és többé ne vétkezz!” (János 8,11)

Ilyen királyunk van, mi szükségünk hazug bűn-gyűrűkre? Miért akarnánk többnek, nagyobbak látszani, mint akik vagyunk? Jól gondoljuk meg ez-után, kinek a pártjára állunk, marad-junk imádsággal Isten közelében! Mert Jézus mondta:

“Aki nincs velem, ellenem van, és aki nem gyűjt velem, tékozol.” (Lukács 11,23)

Ezért kérlek benneteket: szeressetek! Istent és embert: szeressétek, szeres-sétek, szeressétek!

Faragó Elvira

A CSÁSZÁRI OSKOLAMESTER

A XVIII. század végéig a református gyülekezetekben az volt a gyakorlat, hogy „oskolamesterként” felsőbb osztályba járó középiskolás diákokat foglalkoztattak. Feladatuk volt: „végezvén az éneklést a templomban és az oktatást az oskolában”. A tanítók alkalmazásához a földbirtokos jóváhagyására volt szükség.

Az Eszterházyak Gesztesi Levéltárában fennmaradt a császári református gyülekezet 1787. évi kérvénye.

A birtok ura ekkor gróf Eszterházy János (1745-1797) volt. A gazdaságot Bezerédi Ignác (+ 1809) régens, (teljhatalmú megbízott) igazgatta Tatáról.

A császári reformátusok 1787. február 26.-án levelet írtak a „Tekintetes, nagyérdemű, nagyságos, kegyelmes, királyi assessor úrnak, Bezerédi Ignácnak.”

(Királyi assessor: a hétszemélyes tábla ülnöke, ma a Kúria tagjának felel meg.)

Kérik, hogy hozathassanak „új oskolamestert a Debreceni Református Kollégiumból, a méltóságos uraság kegyelmes engedelmeiből, eddig ilyen rendet és szokást követtünk, hogy minden harmadik, legfeljebb negyedik esztendőben változtassunk, hogy az apró gyermekeink körül való dajkázkodásban, annyi-
val inkább unatkozás nélkül forgolódhassanak. E szerint Mesterünk 4. éve kitelvé, újnak hozatásához kegyesen engedtessek.”

Bezerédi Ignác a kérvényre írt írásában közli, hogy **megengedem**, azonban feltételei vannak. Követelmény, hogy **Istenfélő, jó erkölcsű, tanításra alkalmas legyen. Előtte, vagy megbízottai Miskei János uradalmi ügyész, és Alattányi József csákvári tisztartó előtt bemutassák. Ha érdemesnek találják, neki referáljanak!**

Három nap (!) múlva 1787. márc. 1-én a császáriak bemutatják a Debreceni Református Kollégium latin nyelvű ajánlólevelét, amelyben **Cseh- Szombati Jánost** javasolják. Ajánlásukban leírják, hogy **Rév-Komáromi civis (polgári) családból származik. Iskolai előmenetelle kiváló, magatartása példamutató, oskolamesternek alkalmas.**

A nagyon kedvező jellemzést, a Debreceni Református Kollégium nagy hírű professzorai írták alá: Szatmári István, Hatvani István, Varjas István, Simai Miklós és Endrédi József kollégiumi senior.

Hogy Cseh- Szombati János meddig

maradt Császáron, nem derült ki az Anyakönyvekből!

A diákok a néhány évi gyakorlás után visszatértek a kollégiumba, folytatták tanulmányaikat vagy jövedelmezőbb állást vállaltak.

Ebből a családból többen jártak Debrecenbe, iskolába. A leghíresebb diák, a későbbi orvosprofesszor: Cseh- Szombati József (1748-1815) aki, a debreceni évek után, német, holland, francia, és

ÖZVEGYASSZONY KÉT FILLÉRE

Az anyagi kérdések igen kényesek a modern ember életében. Nem illik firtatni, ki mennyit keres, nem szokás érdeklődni szomszédunk pénzügyi helyzetéről, a sztárok szerződéseit is hétpécsetes titokként őrzik. Tabuként és intim dologként kezeljük pénzügyeinket.

Gyülekezeten belül általában akkor beszélünk a pénzről, ha nincs, ha hiányzik. Kínosak azok a helyzetek, amikor az egyházfenntartói járulékról beszélünk, vagy amikor gyűjteni szeretnénk, de kellemetlen az egyháztagoktól kérni. Egy régi anekdotában a lelkész közli híveivel, hogy összegyűlt a pénz a templom tatarozására. A hívek csodálkozva kérdezik tőle, hogy hol van a pénz? A zsebetekben! –Így a válasz. A jövőt vetíti elének ez a válasz. Ugyanis meg kell barátkoznunk a gondolattal, hogy amit egy gyülekezet saját forrásból elő tud teremteni, az lesz, amit nem, azt senki nem fogja helyette kifizetni. Hosszútávon az önálló gyülekezet a cél, amit tagjai adományaikból tartanak el.

Ezért nagyon fontos időközönként az adakozásról beszélünk!

Jézus sem feledkezik meg beszélni tanítványainak az adakozásról. Egyszer Jézus figyel a templomban, miként dobják be pénzüket az emberek a perselybe. Jézus szerint ez lényeges kérdés, hiszen ezért nézi őket. Továbbá következtetni lehet az ember lelkére, hitére, ahogyan adományát adja.

Vannak, akik összekotorják zsebükben a felesleges aprót, hogy végre megszabaduljanak tőle. Akik így állnak ehhez a kérdéshez, gúnyt űznek Istenből és az Ő magasságos dolgaiból. Nem az összeg nagyságával van probléma, hanem a

a bécsi egyetemeken tanult. 1784-ben országos főorvossá nevezték ki. Végrendeletében 25000 Ft-t hagyott a debreceni, 1000-1000 Ft-t a sárospataki és a pápai református iskolákra.

A másik híres, volt debreceni diák:

Cseh- Szombati Dániel (1789-1815) a professzor unokaöccse, író, a királyi tábla jegyzője volt.

Írta: Szűcs János

lelkülettel.

Mások hagyományból teljesítik az őseiktől átvett hagyományt, és megadják azt, amit kérnek tőlük, nem nagy meggyőződéssel.

Van, aki adományával nem Istennek, hanem embereknek akar tetszeni. Mindenki lássa, tudja, méltányolja nagyvonalúságát.

De hála Istennek, sokan vannak az olyan hívek, akik valódi hálaáldozatnak tekintik az adakozást, ezzel is megköszönve Istennek ajándékait, és elősegítve, hogy a gyülekezetében nyugodtan folyhasson tovább a missziói munka.

Egyszer egy idős néni, - özvegyasszony - mesélte: “Minden fillért meg kell nézennem mire költöm, de a templomi perselybe minden alkalommal legalább egy kiló kenyér árát beleteszem.” Jézus nem az összeg nagyságáról beszél, hanem a lelkülettől, ahogyan az emberek azt adják. Az igazi adomány csendes és szerény, mindig jókor, jó helyre kerül. Az igazi adomány figyelmes, eléri célját, szívből, hitből jön. Az ilyen adományok építik igazán lelkileg is az egyházat, a közös cél, a közösség érzése, a híveket összekötő közös bizalom Istenben egyre növekszik a szívből jövő hálaáldozatokkal.

Az evangéliumban szereplő özvegyasszony ilyen ember volt, aki mindenét elengedi, Istenre bízta magát, hálás Neki, semmit sem sajnál az Ő dolgaira áldozni. Mi se érezzük nyűgnek és terhelésnek gyülekezetünk anyagi támogatását, hanem örömmel, önként adakozunk, tudván azt, hogy minden fillérünk a legnemesebb célt szolgálja.

Juhász Róbert
Császár

IGAZI SZENZÁCIÓK

ÚRVACSORAVÉTEL A HOLDON

Rácsodálkozni erre a gyönyörű te-remtett világra, s nem hinn Istenben – ez lehetetlen

Ki tudta ezt közel fél évszázaddal ezelőtt? Mi minden volt az Apollo-űrhajók fedélzetén? A tudományos küldetés mellett még mivel foglalkoztak az asztronauták? Hogyan dobogott a szívük, mikor rápillantottak gyönyörű két bolygóra? Mennyi csodálkozó és örömkönnny homályosította el a szakfander „védőüvegét”? Hány hangos és halk ima töltötte meg az űrhajókat? Közel ötven évet kellett arra várni, hogy a függöny felgördüljön, s a szenzációk egy része kiderüljön. Persze, lehet, nálunk is voltak olyanok, akik tudtak ezekről, de sikerült nagyon mélyen hallgatni e titkokról. A legszemélyesebbekről, melyek nem tudományos szenzációk, hanem sorscsodák, egy életre lenyűgöző élmények Istenről, kozmoszról, rendről... és az emberi szívről, meg a szellem alkotó erejéről. Kivételes ajándékpillanatok. Eléddig inkább a manipuláció vagy a tudatlanság csendje honolt ezeken a szenzációs részleteken? (Forrás: [huffpost.com: pro-mediemagazin.de](http://huffpost.com/pro-mediemagazin.de); guideposts.com)

Szemleíró: Dr. Békefy Lajos
(Budapest, 2017. 06. 13. – gratisnews.hu)

Buzz Aldrin vette először magához a Holdon az úrvacsorát az emberiség történetében

1969 július 21-ét jegyezték a naptárban, amikor Buzz Aldrin második emberként lépett a Hold felszínére. 20 perccel előtte az emberiség történetében először, és elsőként Neil Armstrong volt az, aki ezzel a mondattal tette lábát ezüstarcú kísérőnk felszínére: „Egy embernek ez ugyan kis lépés, de az emberiség számára hatalmas ugrás!”. Aldrin még az űrhajóból figyelte kollégája első lépéseit a Holdporos felszínen, de mint Presbiterianus/Református Egyházának tagja és hű fia, a kabinban csendben elfogyasztotta a hálaadás és az emlékezés szent vacsoráját. Az űrhajósok minimális személyes poggyászt vihettek magukkal a „Sas” fedélzetére. Közte volt kis ezüst úrvacsorai kelyhe, valamint a kenyér és a bor. Előtte Aldrin kikérte presbiterianus lelkészének a véleményét, aki elmondta neki: teológiai szempontból semmi kifogás sem merülhet fel az ilyen, speciális körülmények között megtartott úrvacsoravétel ellen. Az úrvacsora vétele előtt az asztronauta csendben elolvasta János evangéliuma 15. fejezetéből ezt a verset: „*Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki énben-*

nem marad, és akiben én maradok, az sok gyümölcsöt terem, mert nélkülem semmit sem cselekedhettek” (15,5). Akkor és ott ő ezt az igeverset egy magával vitt kis lapocskáról olvasta fel. Aldrin a világtörténelem első Hold-beli úrvacsora vételéről egy évvel később, 1970. októberében számolt be a Guideposts című keresztyén magazinnak írt cikkében. Emlékirataiban arról is írt, hogy évtizedekkel később visszatekintve akkori úrvacsora vételére, s erről nyilatkozott a [Huffington Post](http://HuffingtonPost) online újságnak is, hogy mai fejjelem nem tenné ezt meg. „Jóllehet az akkori tapasztalat mérhetetlenül nagy jelentőséggel bírt számomra és másoknak is, de mégis csak keresztyén szákramentummal/szentséggel éltem. Márpedig az egész emberiség nevében szálltunk le a Holdra – keresztyének, zsidók, muszlimok, animisták, ateisták nevében. Akkortájt mindenestre nem találtam alkalmasabb, megfelelőbb módot arra, hogy Istennek hálát adjak az Apollo-11 útjának rendkívüli jelentőségéért”. Szerintem (is) nagyon jó, Isten-től való dolog volt, hogy azokban a rendkívüli pillanatokban így gondolkodott Buzz Aldrin. Hiszen Isten Alkotója a Földnek és a Holdnak, s az egy vérből teremtett emberiséget képviselték ők akkor ott az első űrexpedíció során. A fontos mégis csak az, amit az asztronauták java megfogalmazott: ebben a történelmi pillanatban nem lehetett volna kihagyni, hogy ezt a nagy ugrást az emberiség életében ne így köszönte volna meg.

GYERE A CSILLAGPONTRA!

csillagpont
Református Ifjúsági Találkozó
2017. JÚLIUS 25-29.
DEBRECEN
Re:
formálj!

csillag.reformatus.hu

